

DUDÁS ÉVA KÖLTEMÉNYEI¹

ISTEN TENYERÉN

(...így üzent Robert Claranak a túlvilágról... - a Fisz-dúr románc hallgatása közben)

Isten tenyerén ülök, s hallgatózom,
hátha hallatszík szíved dobbanása,
nem zengő érc, nem is pengő cimbalom,
csak csendes eső finom koppanása.

Megnyugszom itten a világ tetején,
Te gondok közt lent, felhők közt távol én,
ki szívében hordozta egy angyalnak
minden édes mosolyát és a kórnak
sötét felhőit, s most itt kúsznak tova,
és látlak, még ha nem is nézek oda,
csak érzem, hogy valaki figyel itten,
nehogy csorba essen e néma renden,
nem szólok - bár mesélném szívem titkát -
nehogy ne halljam szíved dobbanását.

¹ „Dudás Éva vagyok, 1963-ban születtem. Abban a korban, amikor még nem volt világháló, lassúbb, talán nyugodtabb világban nőttem fel. Egy kisváros zenei tagozatos általános iskolájában szerettették meg velem a komolyzenét, és bár nem zenei pályára mentem (idegen nyelvekkel foglalkozom), a zene iránti rajongásom megmaradt. Az irodalom és a zene nem áll messze egymástól. Bár különböző eszközökkel dolgoznak, egy töből fakadnak: az emberi lélekből és érteleből.”

A KIVÁLASZTOTTAK

(Johann Sebastian Bach hallgatása közben)

Rájuk gondolok, a kiválasztottakra,
kiknek homlokán stigma, isten csókja,
a tudókra, kiknek megadatott,
hogy lássák a szivárványt, újra meg újra,
király az mind, kinek aranyból van a trónja,
homlokukon csillogó töviskorona,
gyöngyszemektől fénylik legott,
vállukat az univerzum ezer gondja nyomja,
hiszen ők hallják, hiszen ők látják, hiszen ők értik,
s bár tudják, hogy ők is ugyanúgy végzik,
halotti maszkjuk lesz az emlékezet,
s halotti leplük az emberi elme,
mely századokkal dacolva éltet
és ünnepel, s hálásan tekint az isteni rendre,
s örvend, hogy a szépségből neki is jutott
egy kis morzsa, szinte alamizsna,
mint mikor egy apró csillag lehullott,
éhes, szomjas, rongyos koldusokra,
s a földben a testet rágó kukacokra,
mert porrá, csillagokká válunk mi mind,
csak sár, csak sötét, csak a nagy üres csend,
de hallgatom, mit a Nagy Mester üzent,
isteni tudásával féltve, óva int:
nem más, csak a szépség és az Isten,
jól vigyázzunk, csak az, ami örökkön örök itten.

HIÁBA

(egy hűvös koncerterem sötétjében)

Hegedűk nyüsztése hallik,
hiába búgtok, húrok,
hiába kürtök fényes hangja,
hiába édes harmónia,
ez mind, mind csak látszat,
ti azt hiszitek, földi halandók,
hogy e muzsika, mely simogat és elandalít,
a Világmindenség rendjét mutatja?
Hogy mi, kikre még vár egy utolsó, Nagy Esemény,
el tudjuk feledni, mi ott van az agysejtekben,
a bőrünk pórusaiban,
lüktető ereinkben?
Hiába e csipkés, rokokó-dallam,
hiába a hármashangzatok kéjes egybecsengése,
a hangok incselkedő kergetőzése,
hiába a Szépség, mit a Kiválasztott
biztos kézzel, égő lélekkal,
mint Isten azt a két embert,
megalkotott,
ez mind csak délibáb,
olcsó, vásári kaleidoszkóp,
szertefoszlik, mi az előbb még egyben volt,
ábrándozhat itt a lélek,
a Nagy Sóvárgó,
várjuk sorunkat mind,
türelmesen,

s nagyon akarjuk, hogy az élet-morzsákat felcsipegethessük,
mint galambok egy nagy, forgalmas téren.

Ez egy másik rend, kegyetlen törvény,
hisz kit szeretünk, az is megszűnik egyszer,
s feloldódik, mint szimfónia hangjai,
a holt lelkek őrült forгатagában.